

CÂRNECI

MAGDA

FEM

Ediția a III-a

POLIROM
2021

© 2011, 2014, 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Dan Stanciu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CÂRNECI, MAGDA

FEM / Magda Cârneci. Ed. a 3-a. – Iași:
Polirom, 2021

ISBN print: 978-973-46-8644-5

ISBN ePub: 978-973-46-2623-6

ISBN PDF: 978-973-46-2624-3

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Demaraj.....	7
Prolog	10
Corpul meu	14
Prima trezire.....	21
Trebuie	34
Prima iluminare.....	37
Dragule.....	53
A doua iluminare	55
Cobaiul.....	64
Kore.....	69
Luna.....	80
Oh, dragule	87
Povești de amor.....	90
Coda.....	97
Interludiu	99
Două femei.....	102
Biserica din aer.....	111
Imagini	117
Patru momente de vară.....	119
Borfeta.....	132
Femeia enormă.....	136
Un mesaj.....	142
Mai multe feluri de corpuri	144
Obsesii	154
O imagine licențioasă în cosmos.....	160
Mai multe percepții	169
Mandala	174

În fine	180
Un moment de prezență.....	182
Marele șah	187
Omulețul	190
Revelația.....	194

Povești de amor

Au fost odată un împărat și o împărăteasă. Ei trăiau într-o grotă minusculă și erau soră și frate. Grotă aceea era în inima ta. Din carne. Oare numai din carne? Împăratul și împărăteasa își doreau în van o fuziune totală, genetică, din care să rezulte un copil. Îmbrățișarea lor senzuală scotea numai sunete înalte și scînteii scurte, fără urmare. Amorul fizic nu le dădea decît imagini, visuri, vedenii.

Într-un târziu, cînd își pierduseră orice speranță, un copil mic cît un bob de cristal a apărut totuși în ei, sau mai degrabă între ei. Însă cum? El era transparent și fragil ca o vedenie alburie și își avea leagănul minuscul în inima comună a împăratului și a împărătesei. Leagănul lui minuscul era tot din carne. Oare numai din carne? În inima lor erai chiar tu. Tu! Însă cum? Nu știu. Nu știu. Nu mai știu.

Copile, dormi, dormi? Leagănă-mă, salvează-mă! Copile, nu adormi! nu cădea! nu muri! Trezește-te, trezește-mă! Înalță-te din inima mea.

Calc în lume. Intru în materia onctuoasă. Într-o caldă perplexitate. E chiar trupul meu, e chiar lumea! Un fel de grenadă declanșată, pornită. O rodie plesnită, prea coaptă. Miezul ei roșiatic și zemos, plin cu sîmburi rotunzi de culoare întunecată, iradiind blînd, așteptîndu-și explozia. Miezul ei încet se desfoaie, ca un mugure

imens de floare necunoscută, în inima mea orbită de raze.

Încet intru, lume, în tine. Mă înghiți, te înghit. Mă devori, te devor. Voluptate a dispariției. Încet mă posezi, mă consumi, mă dezintegrezi. Încet te iau în posesie, te diger, te metamorfozez. Picături de sudoare fecundă atîrnă moale de frunze. Cuarțuri fierbinți scînteiază în munții înalți și deopotrivă adînci. Fluvii spumoase se lovesc de țărături elastice din carne. Aștept. Te aștept.

Gustă scoica, gustă scoica! O, la, la! O, la, la! Moale și fad este gustul meduzei caline. Mușcă, mușcă buze, rodie, sîni, ananas. Soarbe, înghite, sunt scoici deschise pe maluri. Intră în apa caldută, lasă-te încet înecat. Mă guști, te degust. Mă înghiți lacom, te înghit pofticios. Cuțitul tău se înfige în valuri. Sunt spumă topită pe țarm. O, la, la! O, la, la!

El umblă gol prin casă, se mișcă nepăsător ca o jivină perfectă, inocentă de propria ei goli-ciune. Își mișcă mușchii lungi ai coapselor cu agilitatea și nerușinarea unei sălbăticiuni, sau a primului om, acolo, în pădurea virgină, locuită numai de noi doi, singuri, singuri. Îi privesc nodul atîrnînd moale și delicat între coapse. Mă uimește de fiecare dată rădăcina aceea contorsionată ca a unei plante lemnoase ce și-a lăsat în afară începutul spasmodic ca să izbucnească cu frunzele și inflorescența undeva înăuntru.

E ceva frumos și oribil în el. Ceva atît de moale-organic și totuși absurd, aberant, ca o invenție nu prea fericită a cuiva care n-a știut cum să încheie armonios partea de jos a pîntecelui. Pare adăugat – un ciorchine de strugure, o punguță de catifea sau o grenadă perfidă – pare

lipit mai târziu de alcătuirea în rest perfectă a trupului.

Mă uimesc întotdeauna când îi zăresc nodul moale și mătăsos. Vederea lui mă surprinde, rămân perplexă și fascinată, încerc să înțeleg. Imaginația mea e blocată de un fel de uluire ușor înspăimântată. Ca de fiecare dată când văd ceva care, asemenea lumii acesteia, este frumos și oribil totdeodată, e animalic și sfânt, e mădu-lar trupesc și e instrument al exaltării brusc văzătoare, care percepe în sfârșit că ceea ce e creat și creează este deopotrivă și bucată brută de carne, este și enigmă și ieșire, și *cale*.

Robinet de nichel, frînghie vie cu noduri spasmodice, rădăcină de brebenel, sabie înflăcărată, șarpe cu clopoței, punguță cu odoare fierbinți, năsosul-bubosul, trombonul zeiței, ouă pistruiate de cuc în nuc, tom degețel, smochină țepoasă, giuvaer moale și periculos, Rappaport, zurgălău, ciucuraș, răsturnac, tubercul dulce, faur-făurel, plantator, plonjon cosmic. O, la, la! O, la, la!

Îngerul galben intră la îngereasă. Ce bliț de azur auriu! Ce lumină spumoasă, ce horbotă înstelată! El umple palatul ei de mătase cu dinamită fierbinte și se închide adînc înăuntru. Urmînd firul roșu și arzător își face loc încet, în jos, lent coborînd către centru. Își face loc, loc, loc, și se depune în sanctuar. Picătură.

Acolo unde ea îl așteaptă în spatele micii uși aurite, căptușite cu umedă purpură. Ah, roșie și vînată purpură înrourată! Ah, foc catifelat, abis dulce, mare unduitoare din blănuri mola-tice, avalanșă înăbușitoare de vată din zahăr, fantă creponată spre lumea cealaltă, cer cîrnos al adîncului.

El bate bate încet, încet, mai tare, mai tare. Uită între timp drumul înapoi, înainte. Bate, tot bate. Bate și bate și bate. Nimeni și nimic nu-i răspunde. El bate, lovește. Și uită, uită de ce, pentru ce, uită totul. Se pierde. E înconjurat de un întuneric matern, magnetic, copleșitor. Simte doar o căldură dogoritoare. Incendiu. Dizolvare. Dezastru. Și-și dă duhul pe prag.

Abia atunci îngereasa albastră își deschide palatul delicios și bucuros explodează. Ce curcubeie, ce înflorite vibrații, ce fîntîni țîșnitoare! Ce bliț de azur, ce lumină spumoasă, ce horbotă înstelată! Îngereasa intră la înger. La împăratul verde intră împărăteasa cea roșie. Picătura să-i soarbă. De aur. Mîntuitoare.

Ești instrumentul meu, ești unealta mea, ai fost născut pentru mine. Pentru mine ai fost gîndit, ai fost modelat. Trupul tău a fost conceput special pentru trupul meu, acolo în adînc, în celula mică și dublă, triplă, cvadruplă, unde ceea ce la mine a fost despărțit, smuls, tăiat în două de o vale adîncă, la tine a fost unit, adăugat și tras într-o catapultă de luptă. Ai fost plămădit pentru mine, o știi acum, o afli cînd înfrunzești, înflorești în mine ca o cascadă, ca o explozie, ca atunci demult, în celula îngustă, în sfera sîdefie, în beatitudine.

Sunt în tine, sunt acolo, mă pierd, îmi vine să mor, mi-e teamă c-o să dispar, și chiar dispar în neant pentru o clipă, cînd o sferă mică de foc mă părăsește – o cădere, un hău, viața mea se duce la tine, un suflu rotund, arzător, și-n urma lui rămîne cenușă, o greață, răul unui gol dureros în care adie amintirea dulce-oribilă a unei căderi-înălțări.

Sunt instrumentul tău, sunt fructul exotic al dinților tăi, sunt hrana poftei tale nebune,

sunt drogul care te ucide și te învie, piatra de mormînt care te strivește și te eternizează, sunt dalta care te sculptează pe dinăuntru într-o cavernă stelară, sunt instrumentul tău sortit, sunt făcut pentru tine.

Vreau să te anihilez, să te distrug, să fiu tu, să fim una. Vrei să mă anihilezi, să mă distrugi, să fii eu. M-am născut pentru asta, sunt instrumentul tău, să fim în sfîrșit UNA!

Se priveau fix, fascinați, de multe minute. Ca și cum trupurile lor goale, pe patul înfășat în albe cearceafuri, ar fi fost două diamante enorme, stupefiate. El și-ar fi văzut, în irisul negru al ochilor ei, pentru prima dată adevărata lui față. Iradiantă, de jur împrejur cu raze galben-albastre. Solară. Ea s-ar fi întîlnit pentru prima dată cu sine, mică zeiță sacrificată, uitată de sine însăși, în silueta perfectă și aureolată din irisul albastru al ochilor lui.

Trupurile lor goale se priveau fix, nemișcate, se sorbeau prin ochi furios ca și cum un cîmp electromagnetic intens le-ar fi atras într-un sorb invizibil, ca și cum astfel ar fi putut să cadă definitiv unul într-altul, contururile lor să se amestece la mijloc de drum, ca două reflexe dintr-o dungă de soare, captată într-o oglindă rotundă – și să dispară, să se evapore, să fie în sfîrșit una. Numai un fulger scurt dintre ei doi să se mai vadă.

Cînd sora mai mare a deschis ușa, ea n-a văzut la început decît două pete mari de lumină revărsate pe pat. Cînd sora mai mare a deschis ușa, ea a văzut preț de o scurtă secundă doi copii gemeni goi, atingîndu-se și privindu-se prin rama subțire, aurită, a unei oglinzi transparente. Și a recunoscut acolo, în patul mare și alb, viziunea pe care o căutase de-o viață.

Să te dezbrac, să te spăl, cu un prosop aspru să-ți șterg trupul, să ți-l sărut de la venele gâtului pînă la tălpi. Să ating, cutremurîndu-mă cu un fel de sacră teroare, pielea fragedă de sub pînza ușoară. Să cad în genunchi, să cazi din picioare. Tu nu știi cîtă curățenie e în actul acesta. În mintea mea văd deja un lan înalt și des de porumb strălucind în lumina de vară, prin care înaintez hohotind, frunzele late și aspre mă zgîrie, îmi lasă dîre roșii pe brațe, succulența tulpinilor mă exaltă, îmi vine să le gust, să le mușc, să le mestec. Tu ești arborele parfumat de curmal care a înflorit subțire între șoldurile unei oaze opulente și verzi, apărute din senin în deșert; mai departe, văd un munte moale care înaintează rapid înspre mine și mă strivește încet; văd, văd, ești o cascadă dublă, și fierbinte și rece, care mă îneacă și mă învie fulgerător.

Sunt departe acum, sunt o credincioasă din India sau Bengal, stau în fața altarului, sărut lingamul rece de alabastru, pun ofrande de flori galbene de șofran și mici prăjituri colorate la poalele lui, îmi vopsesc buzele cu purpură, sunt gata să mă prostern, să mă sfișii în fața urmelor tălpilor tale de zeu, m-aș arde cu voluptate într-o cădelniță, dacă ea ar fumegea în templul trupului tău.

Îți mîngîi trupul gol de sub pînza ușoară. Rup pînza albă cu dinții. Să te văd răsărind în toată splendoarea, lujer de porumb, aspră cascadă, arbore înalt și subțire care mă răstignește și înflorește sălbatic în mine. Florile tale mărunte și arzătoare să explodeze prin mine în lume. Să nu mai fiu. Să fiu doar sudoare luminoasă pe frunze de vară.